

доволенъ отъ работата на Ванча и постоянно ми го хвалѣше. Ванчо сжщо ми благодарѣше, че съмъ го настанилъ на добро мѣсто. Въ това време азъ бѣхъ научилъ вече добре български — благодарение осеммесечния ми съвмѣстенъ животъ съ Ванчо. Когато настѣпи края на освободителната война и нашитѣ части се оттеглиха отъ Санъ-Стефано на пжтъ за Русия — Ванчо сжщо ни придружаваше. Търговецътъ го бѣ взелъ при себе си да го отведе въ Русия. Раздѣлата ни съ Ванча бѣ крайно трогателна; той бѣ съумѣлъ да спечели пълното довѣрие на господаря си и който, както самъ ми разправяше, му билъ повѣрjвалъ голѣми суми. Нашиятъ пслкъ бѣ оставенъ въ България като окупационна войскова часть. Дълго време следъ това се измина безъ да науча нѣщо за сждбата на Ванча.